

Hồi Thứ Ba Mười Hai

DẤU VẾT KẺ THÙ

Kha Nhất Nghiêu ra về một quán gia không bằng, vào bàn ngồi đối diện với Đinh Hạo rót rượu thịt vào ly.

Đinh Hạo hạ thấp giọng nói:

- Lão ca đến lúc nào vậy?
- Ba hôm rồi.
- Làm thế nào biết tiểu đệ vào ở đây?
- Lúc đệ chưa đến thì bọn tiểu lâu la Vọng Nguyệt Bảo đã om sòm khẩn trương đây là lý do dễ nhất để ta đến đây.
- Lão ca thật biết lời dụng thời cơ.
- Đinh đệ phải chú ý đề phòng đối phương có thể dùng thủ đoạn cay độc đối phó với đệ.

– Cảm tạ lão ca quan tâm, tiểu đệ đã nghĩ tới điều này, chẳng biết ba hôm nay lão ca có tin tức gì chăng?

Bỗng nhiên Kha Nhất Nghiêu cười ha hả nói:

- Công tư hãy uống cạn ly này! Lập tức dùng giọng nói cực nhỏ nói:
- Theo điều tra của ta, Vân Long Tam Hiện có thể ẩn núp tại Vọng Nguyệt Bảo.

Đinh Hạo tinh thần khẩn khởi nói:

- Tin tức thế nào?
- Ta hội ngộ một tên đầu mục đào ngũ của Vọng Nguyệt Bảo, tin tức là do hắn cho hay.
- Lão ca chỉ nói có thể chưa chắc lắm phải không?
- Đúng thế.
- Thế là sao?
- Ta diễn tả hình dáng Vân Long Tam Hiện Triệu Nguyên Sanh với hắn, hắn bảo hình như có người này thường xuất hiện trong bảo.
- Trong bảo?
- Có lẽ hắn nhận chức hộ viện, nhưng hành tung thì không công khai hành

động.

Đinh Hạo chau mày, đây là vấn đề nan giải, nếu chỉ đích danh tìm người thế thì đập cỏ động rắn, mà Vọng Nguyệt Bảo chứa chấp hắc ắt phải có nguyên do.

Kha Nhất Nghiêu cố ý lớn tiếng nói chuyện đầu đầu để đánh lạc hướng tai mắt bọn theo dõi, sau đó lại xuống giọng nói:

– Phải tìm cách lẻn vào trong bảo điều tra mới được.

Đinh Hạo trầm giọng nói:

– Vọng Nguyệt Bảo chẳng khác gì long đàm hổ huyết vả lại hành tung hai ta đã lọt vào tai mắt bọn chúng, lẻn vào bảo chắc không thể được, ngoại trừ tiểu đệ lẻn vào thám thính một phen..

– Nhưng phải có mưu kế mới xong.

– Được rồi, ta có cách này.

– Cách nào?

– Lão ca còn nhớ tên hòa thượng mập đồng bọn với Bạch Mi lão tăng tại bến sông Tương Dương ư?

– Ta nhớ chứ, thế nào?

– Chắc hẳn biết được sự việc trong bảo, chính hẳn mai mối cho Bạch Mi lão tăng giết Diệt tổng giáo đầu của Tề Vân Trang vậy.

– Đi đâu tìm hẳn bây giờ?

– Chuyện đó để tiểu đệ lo, bây giờ tiểu đệ phải vào thành có chút việc, còn lão ca...

– Ta ở lại giữ nhà cũng chẳng sao.

– Nếu đối phương thừa dịp xông vào?

– Đệ khéo lo, lão ca sẽ có phương pháp ẩn thân.

Đinh Hạo chỉnh lại y áo ngang nhiên ra khỏi phòng đến sân viện, đứng một lâu, sau đó mở cửa hông đi ra ngõ sau, chẳng nhanh cũng chẳng chậm dọc theo đường lộ đi tới, đến khu phố đèn đuốc sáng trưng, chậm rãi giả làm người thưởng thức chợ đêm.

Hắn dạo trong phố cả nửa tiếng đồng hồ mới đến Nam môn xuyên thành ngoại ô phóng bước chạy thẳng về hướng tây.

Đi được một khoảng đường khá xa trước mặt hiện ra một khu rừng cây cối âm u đen tối, hắn dùng thân pháp nhanh nhẹn như hồn ma bóng quỷ lướt vào rừng, tìm một nơi kín đáo lặng lẽ ẩn núp ở đấy nghe ngóng.

Chẳng bao lâu có bốn bóng người xuất hiện tại bìa rừng, một trong bốn người

ấy nói:

- Hắc vào trong rừng rồi, chẳng biết làm gì trong đó?
- Một tên khác nói:
- Rượt vào đó xem sao?
- Mi có gan thì mi vào, ta còn muốn sống thêm vài năm nữa!
- Người sợ chết ư?
- Mi không sợ chết thì mi cứ vào, lại một tên khác xen vào nói:

– Đừng tranh cãi nữa, chúng ta không ai chịu đựng được một ngón tay của Toan Tú Tài trở vào, chứ đừng nói điều gì dám hay không dám.

Tên nói chuyện trước hết lại nói:

– Nghe nói hắc là đứa con cưng của mẹ đẹp gái làm bếp ở trong bảo trước kia, có phải không?

– Mọi người đều nói thế!

– Vậy thì hắc đến báo thù rồi?

– Hắc hắc hắc hắc muôn làm việc bắt rận trên đầu hổ ư?

– Thôi đi người đừng xem thường hắc quá thế, nếu không bọn ta hà tất hưng sư động chúng, cao thủ trong bảo đã xuất động quá bán...

– Lạ nhỉ, thời gian ngắn ngủi hai năm làm thế nào hắc học được một thân võ công như thế?

– Phí lời vô ích, đừng để mất vết hắc, hắc mà đi mất thì lúc đó chúng ta chỉ còn nước bỏ hàng ngũ mà đào tẩu, đề nghị chia hai toán đi vòng qua rừng cây và cùng truyền ra tín hiệu, khi bọn cao thủ trong bảo đến đây là mình coi như xong việc.

– Ý kiến này hay lắm, vậy mau phóng hỏa tiễn.

Cũng trong lúc này một âm thanh lạnh như băng tuyết vọng đến:

– Muộn rồi!

Bốn tên tiểu lâu la Vọng Nguyệt Bảo tức thì hồn phách lên mây, tay chân bủn rủn, đứng chết cứng tại sân trường, tám con mắt chứa đầy tia sáng kinh hãi khủng bố cùng nhìn chàng thư sinh áo lam ở trước mặt.

Đinh Hạo vẫy tay ra dấu nói:

– Bước vào trong rừng cho ta.

Bốn người sợ hãi đến nỗi thụt lùi chụm lại một đồng run lấy bầy không thôi.

Đinh Hạo nói lại lần nữa:

– Mau bước vào trong rừng cho ta.

Bốn người sợ hãi luýnh quýnh lùi vào trong rừng, Đinh Hạo từng bước một theo sát cho đến nơi sâu trong rừng cây âm u tối mò, Đinh Hạo mới thét lên một tiếng dừng lại rồi lạnh lùng nói:

– Chúng bay là đệ tử hoạt động ngoài bảo?

Một trong bốn người giọng run run:

– Vâng.

– Có biết tình hình trong bảo thế nào không?

– Dạ không biết!

– Trong bảo đã xuất động bao nhiêu cao thủ?

– Khoảng... khoảng chừng mười mấy người!

– Chuẩn bị đối phó thế nào mới bản nhân?

– Điều... điều này bọn tôi chẳng biết!

– Tốt lắm, phong cảnh nơi đây mát mẻ..

Bốn người kinh hãi kêu to bỏ chạy tứ tán, bốn tiếng thảm rú vang lên, sau đó lại tịch mịch như trước.

Đinh Hạo ra khỏi rừng phi thân chạy về hướng ngôi miếu mà Độc bá thiên Huỳnh Cường tổng quản của Vọng Nguyệt Bảo và tên hòa thượng mập mạp đã liên lạc trước kia.

Chạy đến ngôi miếu đã hơn canh hai, cổng miếu đóng kín, vắng lặng không có tiếng người.

Đinh Hạo vượt qua tường nhảy vào trong miếu, tuần hành một vòng trong chỉ thấy có một phòng xá tận phía trong có đèn đuốc, hắn phi thân lượn tới điểm vào cửa sổ, đưa mắt nhìn vô không khỏi nộ hỏa xung thiên chỉ thấy một tên hòa thượng trung niên mình trần ôm vào lòng một cô gái không mặc quần áo gì cả đang miệng đối miệng chíp nhau tìm kỳ thú.

Gã hòa thượng một tay mò trên còn tay kia sờ dưới, tên ấy thích thú cười phóng dăng không ngừng uốn éo thân mình mềm mại.

Màn bắn thủ hạ lưu khó vào mắt này khiến cho Đinh Hạo là người chưa từng biết mùi trai gái phải nín thở và nóng bừng cả hai má.

– Phật môn tịnh địa là nơi cất dấu uest trọc xấu xa thế này!

Đinh Hạo uốn ngón tay búng ra một luồng chỉ phong xuyên vào cửa sổ, thân hình mềm mại của cô gái bỗng đình chỉ uốn éo.

Gã hòa thượng trung niên vẫn chưa biết gì cả, tiếp tục mò mẫm một hồi bỗng cô gái lên giường nói:

– Em cứng yêu, chúng ta đại chiến ba trăm hiệp bảo đảm em phải hao binh bỏ chạy..

Bổng Gã hòa thượng cảm thấy tình hình có lạ, mặt mày tái mét, kiểm soát lại thân người cô gái, vội xoay người sang gầm thét:

– Người nào dám lên lút hạ sát thủ?

Thuận tay chụp cây thiền trượng ở cạnh giường rút cây cài cửa phóng mình nhảy ra ngoài, liền thấy Đinh Hạo đứng chắn ngang cửa, gã lại thụt vào bên trong, giờ ngang cây thiền trượng la hét:

– Quỷ thần phong nào dám đến đây làm ồn?

Đinh Hạo lạnh lùng nói:

– Toan Tú Tài!

– A di đà phật! mẹ ơi! Gã hòa thượng hoảng hốt kêu lên lùi ra sau mấy bước. Đinh Hạo tiến vào trong phòng giọng nói lạnh như tiền:

– Lão hòa thượng mập đâu?

– Người... thiếu hiệp tìm gia sư?

– Không sai, hấn đâu?

– Mới đi khỏi chẳng bao lâu.

– Đi đâu có biết chẳng?

– Chẳng biết được.

– Danh hiệu hấn là gì?

Gã hòa thượng trung niên ấp úng nói:

– Gia sư kêu là Hoan Hỉ Phật Liễu Phàm.

Thoáng nghe danh hiệu biết ngay tánh người hấn lạnh lùng nói:

– Sư đồ chúng bay chí hướng đồng nhất, không sợ thần ghét phật giận chẳng?

Gã hòa thượng run lấy bầy chẳng nói ra lời. Đinh Hạo phóng luồng chỉ phong ra, gã hòa thượng thảm rú lên một tiếng, té ngã lên trên xác chết thiếu nữ ấy, cả hai rủ nhau đến tây phương tham hoan hỷ thiền nhiều hơn.

Đinh Hạo liền ra khỏi phòng, bước khỏi miếu nhằm phương hướng chạy về Mang Sơn.

Vừa đến Mang Sơn trống đã điểm canh ba, bóng mờ mả âm u, tiếng côn trùng rên trời, bầu không khí rùng rợn như thế giới ma quỷ.

Đinh Hạo rành đường thuộc bước chẳng mấy chốc tìm ra ngay ngôi cổ mộ đã nhốt Toàn Tri Tử.

Đinh Hạo đảo mắt quét qua một lượt, không khỏi giật mình, thấy bàn thạch

chấn ngang cửa vào mộ đạo đã bị đẩy sang một bên, chứng tỏ rằng đã có ai đi vào mộ và bản thân Toàn Tri Tử thì không thể thoát ra được.

Nếu Toàn Tri Tử có mệnh hệ gì, thật là một việc đáng hối tiếc. Hắc cau mày suy nghĩ một hồi, rồi cất bước tiến vào mộ đạo do vì tình hình có biến nên hắc lẳng lặng chẳng nói năng gì, từng bước một cẩn thận tiến vào, đi đến cửa thạch thất thấy Toàn Tri Tử trợn to đôi mắt dựa vào vách mộ.

May thay Toàn Tri Tử chẳng hề chi!

– Ủa nhưng bàn thạch huyết mộ tại sao lại xô dịch một bên?

Hắc vừa nghĩ vừa hấp tấp hỏi ngay:

– Tiền bối có chuyện gì chẳng?

Toàn Tri Tử không có phản ứng gì cả, vẫn cứ không nói năng lời nào.

Đinh Hạo thất thanh kêu lên hổng rồi, nhanh như điện xẹt nhảy tới phía trước Toàn Tri Tử trở mắt nhìn kỹ, thì ra lão đã bị điểm huyết, hắc vội vàng dùng tay thăm dò, ngón tay nhanh nhẹn điểm liên tục giải đi các huyết đạo bị khống chế.

Con người Toàn Tri Tử chuyển động một hồi, tung mình nhảy lên nói:

– Lui ra mau!

Đinh Hạo cả kinh nói:

– Chuyện gì thế?

Toàn Tri Tử rùng mình nói:

– Mau ra khỏi đây, người trúng kế rồi!

Tiếng nói chưa dứt, một tiếng ầm dữ dội nổ vang, làm chấn động cả ngôi cổ mộ.

Mặt mày Đinh Hạo tái mét, vội xoay người chạy, một luồng khói cay mắt xen lẫn tro bụi xông tới làm cho hắc ho sặc sụa liên tục, hắc vội bế tụ hô hấp hoảng hốt nhảy tới, chỉ được vài bước bất giác kêu thềm:

– Khổ thay.

Mộ đạo đã bị đất đá sụp làm nghẽn đường ra!

Đinh Hạo kinh ngạc giây lát, đoạn quay người chạy vào trong thạch thất.

Toàn Tri Tử buồn bã nói:

– Tiểu huynh đệ, người vô tội lại bồi thêm một mạng.

Đinh Hạo cố gắng ổn định tinh thần, trầm giọng nói:

– Chuyện thế nào vậy?

Toàn Tri Tử nghiêng răng nói:

– Ta bị khống chế hai ngày rồi, chính đối phương chờ người vào lưới.

– Đối phương là ai?

– Nghe giọng nó có lẽ là bọn lâu la Vọng Nguyệt Bảo.

Đinh Hạo cảm phần dậm chân nói:

– Cũng lại đám hung đồ này, vì sao chúng lại biết vẫn bối phải đến đây?

– Chúng nó đã điều tra được người phải đến cứu lão phu, chắc người đã từng nói việc này cho ai đó nghe.

– Vẫn bối chỉ cho một vài người biết điều này thôi!

– Thế thì đủ rồi.

Đinh Hạo trầm tư một hồi, lúc mình đi về phía nam Tề Vân Trang chắc bọn Vọng Nguyệt Bảo vẫn có mật thám theo dõi, chỉ trách mình kinh nghiệm giang hồ còn kém, cho dù sư phụ không ngừng chịu khó nhắc nhở liên tục, phải trải qua đích thân thể nghiệm mới thấy được điều bên trong, thấy rằng chỉ đơn phương căn cứ võ công thì chưa đủ thành sự vậy, thế thì mới biết một người võ sĩ thành danh chẳng phải dễ dàng.

Toàn Tri Tử dừng lại một hồi rồi nói tiếp:

– Nếu lão phu chẳng bị dây xích trói buộc thì không đến nỗi thế này!

Đinh Hạo bây giờ đã hoàn toàn bình tĩnh lại, sức nghĩ ra một chuyện nói:

– Tiền bối có quen một người tên Dao Thọ Phong không?

Cặp mắt Toàn Tri Tử chợt bừng sáng nói:

– Há chỉ quen biết, chúng ta còn là bạn chết sống có nhau, người quen biết lão ăn cắp đó?

– Ngẫu nhiên hội ngộ, lão có nói từng đến thăm viếng tiền bối...

– Đúng vậy, hắn có đến đây, ta đã giới thiệu người với hắn.

– Điều này lão đã thuật lại rất rõ cho ta hay.

– Thế nào, người có gặp Lôi Công chăng?

– Lôi Công đã tạ thế năm năm, ta đã gặp hậu nhân của lão.

Hắn nói xong móc từ trong túi áo lấy ra thanh Lôi Công trủy, rút ra khỏi bao, tia sáng lấp lánh khiến người ta phải hoa mắt.

Toàn Tri Tử tán thán nói:

– Bảo vật thần trủy, quả nhiên phi phàm.

Đinh Hạo tay cầm Lôi Công trủy nói:

– Tiền bối, chúng ta chặt thử xem.

Toàn Tri Tử đưa ra chân phải gác trên bàn thạch để dây xích nằm sát mặt

bàn, Đinh Hạo giờ cao Lôi Công trủy nhắm dây xích chặt mạnh xuống.

“Soạt” một tiếng bóng lửa tứ tán xẹt ra, hai người sững sốt tại chỗ.

Một nhát trủy chặt xuống dây xích chẳng hề nhúc nhích.

Đinh Hạo cảm phần nói:

– Trúng kế của con quỷ nữ đó rồi!

Toàn Tri Tử kinh ngạc nói:

– Con nữ quỷ nào?

Đinh Hạo bèn thuật lại việc mượn Lôi Công trủy từ đầu đến cuối cho lão nghe, Toàn Tri Tử cau mày trầm tư hồi lâu, cầm lấy cây trủy trong tay lật tới trở lui xem xét một hồi nói:

– Đây là cây trủy thật, đồng thời theo lời người nói, người con gái đã gặp sự bất hạnh như thế càng không thể gạt người...

Thế sao lại chẳng chặt đứt dây xích này ư?

– Phải có nguyên do gì đây, để chúng ta cùng nhau suy nghĩ xem nào.

o O o